

שבת הוקרה לצוותי החינוך בחמ"ד

הרב אלקנה ויזל הי"ד | מורה ומחנך בבית הספר היסודי "נועם בני דקלים" | נפל בקרב בדרום רצועת עזה | מאת: גילה ויזל, אימו של הרב אלקנה

בתחילת שנת הלימודים, זמן קצר לפני פרוץ המלחמה, קיבל אלקנה לידיו את חינוך תלמידי כיתה ו'. אף שלא הספיק לבלות עמם זמן רב, העידו ההורים כי נרקם בינו לבין התלמידים קשר חם ומשמעותי. בכל פעם שזכה לשוב הביתה, ולו לזמן קצר, היה מקפיד לקפוץ לבית הספר ולבקר את תלמידיו.

כמו כן, היה אלקנה בקשר וואטסאפ קבוע עם הורי התלמידים. בימי השבעה ההורים הראו לנו בגאווה ובהתרגשות את ההתכתבויות שניהלו עמו.

ביום ראשון בערב, אור ל"ב בשבט תשפ"ד - ערב היציאה למבצע וההכנות הרבות שקדמו לו - קיבל אלקנה הודעת וואטסאפ מאחת המורות או הרכזות (אינני זוכרת בדיוק ממי), ובה שאלה אם יוכל לכתוב הערכות מילוליות לתלמידיו, לקראת חלוקת תעודות המחצית שנקבעה לאותו יום שישי.

גם היא סיפרה לנו זאת במהלך ימי השבעה, וציינה כי הייתה בטוחה שספק רב אם אלקנה בכלל יתייחס לבקשה - הרי היה ערב יציאה למבצע. אבל אלקנה, שהתלמידים היו יקרים ללבו, לא ויתר. בתוך הכאוס של אותו לילה, הוא מצא את השקט הפנימי, ישב מרוכז וכתב הערכות מילוליות מדויקות ומרגשות, המשקפות את אופיו של כל תלמיד ותלמידה.

כאשר חולקו התעודות באותו שבוע, אלקנה כבר לא היה בין החיים. התעודות, שנשא את מילותיו האחרונות לתלמידיו, הפכו למזכרת נצח יקרה מפז - עדות לאהבתו, למסירותו ולדמותו המיוחדת.

כמה שבועות לפני האירוע הגיע הזמר אברהם פריד להופעה במוצב. אלקנה המתין בסבלנות לסיום ההופעה, וכשכבר היה לילה חורפי ומאוחר, ניגש אליו וביקש בקול שקט וצנוע לצלם יחד סרטון קצר.

ולמי הסרטון נועד? לתלמידיו האהובים.

גם כאן ניכר עד כמה, בכל רגע ורגע - לצד האחריות הכבדה ששרתה עליו במסגרת שירות המילואים ותוך כדי הדאגה למשפחתו, לגלית אשתו ולארבעת ילדיו - אלקנה מעולם לא שכח את תלמידיו האהובים. היה ברור לו כי הסרטון הוא דרך נוספת לשמור עימם על קשר חם, מעודד ומחזק, גם מרחוק.

זיכרון אישי מהרב אלקנה מאת תלמידו,

בכיתה ה' היה לי קשה - בלימודים, עם החברים וגם באווירה הכיתתית. בסוף השנה נודע לנו שמחנכנו עוזב, וחיכינו לדעת מי יחליף אותו. כששמענו שזה יהיה הרב אלקנה - שמחנו מאוד. ידענו שהוא מיוחד ומסור לתלמידיו.

כבר בתחילת השנה הוא ישב עם כל אחד מאיתנו לשיחה אישית. הוא אמר כמה אנחנו חשובים לו, וכמה הוא רוצה שנרגיש טוב ונדבר איתו על כל דבר שמציק לנו. בשבילי זו הייתה נקודת מפנה - פתאום הרגשתי שכיף לי לבוא לבית הספר.

כעבור שלושה שבועות פרצה המלחמה. הרב אלקנה התגייס למרות פציעתו, ובכל זאת שמר איתנו על קשר. בלילה לפני שנהרג הוא התקשר אליי, ואמר כמה אני משמעותי בשבילו וכמה חשוב שאמשיך להגיע ללימודים.

היה לי קשה מאוד כשנודע שהוא איננו, אבל בזכות המילים האחרונות שלו המשכתי להתמיד.

היום טוב לי - והכול בזכותו.

יוסי הרשקוביץ הי"ד | מנהל בית הספר אורט פלך בנים ירושלים | נפל בקרב ברצועת עזה | זיכרונות מתפילת ראש חודש כסלו, מאת שלום וייל

תפילת ראש חודש כסלו בבית הספר פלך בנים הייתה עמוסה ותוססת, אך משהו בחיבור לשירה לא צלח. החזן השתדל בכל כוחו, אך התלמידים לא הצטרפו.

יוסי, המנהל, שהתפלל כהרגלו מאחור, הבחין במתרחש. בשקט אך בנחישות צעד קדימה, צירף אליו כמה מחנכים, והחל לרקוד כדי לסחוף את כולם. בתחילה הצטרפו תלמידים בודדים, עד שיוסי הרים אחד מהם על כתפיו - וגל של שמחה פרץ בכל בית המדרש. השירה והריקודים מילאו את המקום, מעגלים מעגלים, והודו לה' על כל הטוב.

יוסי לא שכח גם את הפינות השקטות - הוא פנה אל התלמידים שעמדו בצד, העניק להם תפקידים: אחד מונה לגבאי, אחר לנשיאת ספר תורה, וכך הלאה.

הוא חינך תמיד בדוגמה אישית, מתוך רגישות, שמחה והובלה אמיתית.

בסיום התפילה אמר: "גיבור הוא מי שכובש את יצרו - ואתם, גיבורי כסלו שלנו."

כך היה יוסי - מחנך אמיתי, שנשמתו נגעה בלב כל תלמיד ותלמיד, ופרטה תמיד על מיתרי הנשמה.

רב-סמל מתקדם יוסף חיים (יוסי) הרשקוביץ נפל בקרב ברצועת עזה ביום כ"ו במרחשוון תשפ"ד

מנן הרב מרדכי אליהו זצוק"ל | כמורה בכיתה

לפני שהרה"ג מרדכי אליהו זצוק"ל היה דיין ופוסק, הוא שימש כמורה בכיתה בבית ספר בירושלים.

לאורך השנים פגשתי רבים מתלמידיו מאותם ימים, וכולם מספרים על שני דברים עיקריים שהותירו חותם בלבם.

האחד - כבוד והערכה לכל תלמיד. הרב אליהו התייחס אלינו בכבוד, באחריות ובאמון, כאילו היינו מבוגרים. והשני - אהבה אינסופית, כזו שהורגשה ממש בכל שיעור ובכל מילה.

גם כשהיה צריך ליישר תלמידים או להעיר על התנהגות לא ראויה, הוא עשה זאת באהבה.

ובכיתה כמו שלנו, שהיו בה כמובן גם תלמידים שובבים ומפריעים - הוא לא נתן להפרעות להשתלט, אך גם לא סילק אף אחד. תמיד מצא דרך חכמה ועדינה להשיב את הסדר, מבלי לפגוע בכבודו של איש.

כך, עוד לפני שהיה דיין בישראל, כבר היה הרב מרדכי אליהו דיין בנפשות - מחנך אמיתי, שהבין את לב האדם ואת כוחם של כבוד ואהבה בלב תלמיד צעיר.

מי שהכיר את הרב ידע שהוא מתפלל על תלמידיו, מבקש שיצליחו, ולעיתים אף צם עליהם כדי שיבינו ויאהבו את התורה והמצוות. הוא הקפיד מאוד לא לפגוע בשום תלמיד, ובוודאי לא בפני אחרים. אם מישהו לא ידע את תשובת השאלה בכיתה, הוא לא היה מעביר את השאלה למישהו אחר, כך שהתלמיד הראשון עלול היה להיפגע. במקום זאת, היה שואל תלמיד אחר שאלה שונה.

גם כאשר מישהו ענה רק חצי תשובה - הוא היה נותן חיזוק. אם תלמיד התאמץ ולמד אך לא ידע,

היה מקבל חיזוקים והארת פנים. בדרך זו, נוצרה אווירה שבה היה רצון אמיתי להשקיע בלימודים. הסיבה ליחס האוהב כלפי התלמידים נלמדת מהפסוק: "וְשִׁנְיָתָם לְבָנֶיךָ" - חכמינו מפרשים כי התלמידים נקראים בנים.

בדיוק כך מספיד אלישע הנביא את אליהו הנביא שלימדו תורה: "אֲבִי אָבִי רָכַב יִשְׂרָאֵל וּפָרָשָׁיו".

ובאותן המילים בדיוק מספיד מנן הרב אליהו זצוק"ל את הבבא סאלי, שממנו למד תורה.

מנן הרב אליהו היה אומר כי הברכות של הבבא סאלי התקיימו מסיבות רוחניות רבות, ואחת מהן היא האהבה האמיתית שגילה לכל אדם שבא לבקש את ברכתו - כאילו היה בנו האהוב. לעיתים אף היה מוסר עליו את נפשו בתפילתו.

לכן, תפילותיו התקבלו, והאדם הרגיש את עומק ההשפעה הרוחנית של הבבא סאלי. האמת היא שזה בדיוק מה שהאר"י הקדוש זצוק"ל אמר לפני התפילה:

"הריני אוהב כל אחד מישראל כנפשי וכמאודי".

זוהי לא רק הזדמנות לקיים את מצוות אהבת ישראל - אלא המפתח האמיתי לתפילה. ולכן אנו מתכנסים בבית הכנסת להתפלל כאחד, בלב אחד.

בדיוק כך הרגיש מנן הרב את תלמידיו - כמו בנים אהובים. וכך הייתה תפילתו עליהם מתקיימת. כנראה זו גם הסיבה שבגללה קראו לו "אביהם של ישראל".

הכל התחיל עוד בימים שבהם היה מורה בבית הספר. לאורך השנים פגשתי רבים מתלמידיו וכולם סיפרו על התחושה כאילו הם בנים יחידים שלו. לכן, באמת, קראו לו אביהם של ישראל.